

Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΝΟΥΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Σκηνή 1^η: Ο Πολεμιστής προτρέπει τον υιόν του να γίνει
Πολίτης της Σπάρτης

Λένε πως η Σπάρτη, υιέ μου, δεν χρειάστηκε τείχη, γιατί τείχη είχε τα στήθη των Πολιτών της. Δεν χρειάστηκε τείχη, υιέ μου, γιατί η **Ελευθερία** και οι **Αρετές** δεν μπορούν να κλειστούν μέσα σε ένα τείχος. Είχε για τείχος τα στήθη των Πολιτών της, γιατί μέσα στον Άνθρωπο φωλιάζει η Αρετή και η Ελευθερία.

Ένα κινούμενο τείχος ο Άνθρωπος, υιέ μου. Όποιος καταφέρει και καλλιεργήσει μέσα του την Ελευθερία και τις Αρετές γίνεται Πολίτης αυτής της πόλης και αιώνιος υπερασπιστής του Ανθρώπου.

Η Σπάρτη, υιέ μου, είναι η πόλις που μέσα της έχουν κλεισθεί όλα τα αγαθά που χρειάζονται οι Πολεμιστές για την υπεράσπισή της. Δεν είναι η Σπάρτη, υιέ μου, μόνο τούτος εδώ ο χώρος, δεν είναι η Σπάρτη, υιέ μου, μόνο αυτή εδώ η Πολιτεία που απλώνεται σε τούτον εδώ τον τόπο. Η Σπάρτη, υιέ μου, δεν καθορίζεται από όρια, από τείχη. Η Σπάρτη, υιέ μου, είναι η χώρα των Μουσών, είναι το δέντρο των Αρετών που κάνουν τον Άνθρωπο να αψηφά τον φόβο του θανάτου, να γίνεται άτρωτος Πολεμιστής, να υμνεί τον Νόμο, να θυσιάζεται για τον Άνθρωπο. Η Σπάρτη, υιέ μου, είναι η Πολιτεία που δεν φαινόταν για τους πολλούς Ανθρώπους και μέσα της αντί για δέντρα και πράσινο χορτάρι βλάστει η Ελευθερία και οι Αρετές. Αυτήν την Σπάρτη, υιέ μου, υπερασπίστηκε ο Βασιλιάς Λεωνίδας και όσοι έπεσαν στις Θερμοπύλες, για την Σπάρτη, υιέ μου, που δεν φαίνεται με τα γήινα μάτια αλλά λάμπει στο στερέωμα και φωτίζει όλους τους Ανθρώπους. Έχει δηλώσει, υιέ μου, ο Άνθρωπος υποταγή, έχει κατεβάσει το κεφάλι, έδωσε γη και ύδωρ που του ζήτησαν και θα υποστεί την βάσανο της δουλείας, υιέ μου.

Δεν κυκλοφορεί ελεύθερος ο Άνθρωπος, υιέ μου, στο μάτι του δεν σπιθίζει η Ελευθερία. Οι Αρετές είναι αυτές που ομορφαίνουν τον

Άνθρωπο, υιέ μου, τον κάνουν να στέκεται με το κεφάλι ψηλά, να ατενίζει τις ολόλευκες πλαγιές των ορέων, τις κορυφές των δέντρων, να ταξιδεύει στις τροχιές των Αστεριών.

Η Σπάρτη, υιέ μου, τούτη η αιώνια Πολιτεία, δίνει σημάδια στα τέκνα της και αν ο Άνθρωπος δεν αρνηθεί την πίστη του στην Ελευθερία και στις Αρετές, κάποια στιγμή, υιέ μου, θα ξανοίξει από τα σκοτεινά σύννεφα ο ουρανός και θα φανούν ολοφώτεινα τα άστρα και θα πλημυρίσει ολόσημο το φως. Τότε θα έχουν την δύναμη και το κουράγιο, υιέ μου, οι Άνθρωποι να ζυπνήσουν και να προσμένουν την ανατολή για να ζεσταθούν από τον φωτοδότη και ζωοδότη Ήλιο.

Δεν είμαστε Άνθρωποι, υιέ μου, όταν ζούμε κάτω από ψεύτικα αστέρια, όταν ζούμε σε πόλεις κλώνους, όταν τροφοδοτούμεθα με άψυχες ιδέες.

Δεν οσφραίνονται οι Άνθρωποι, υιέ μου, την οσμή της νεκρής τους σάρκας, έχουν μάθει να ζουν σε ένα σωρό πτωμάτων που δημιούργησαν.

Αυτό τους ευχαριστεί, υιέ μου.

Έχασε ο Άνθρωπος, υιέ μου, την πίστη του στις ιδέες και στις Αρετές. Αδύναμα τα χέρια του, υιέ μου, αδύναμα, δεν τολμούν και δεν μπορούν να κρατήσουν ασπίδα και δόρυ για να υπερασπιστούν ότι απλόχερα τους δόθηκε.

Τώρα, υιέ μου, δεν υπάρχουν ιδέες στους ανθρώπους, μονάχα η φωτιά έχει μείνει στην ψυχή τους που είναι κρυμμένη και ξεχασμένη στα κατάβαθα.

Ξεχασμένη, υιέ μου, όπως ο γέροντας καμιά φορά δεν θυμάται που άφησε την μαγκούρα του που τον κρατά όρθιο. Έχει ξεχασθεί μέσα τους, υιέ μου, τυλιγμένη στο πυκνό έρεβος των παθών τους και δεν αφήνουν το φως της να τους φωτίσει τον νου.

Κάθε νύκτα, υιέ μου, τα φωτεινά αστέρια ακολουθούν τις τροχιές τους. Ακολουθούν τις τροχιές τους σφιχταγκαλιασμένα και δεμένα με την αόρατη κλωστή του Νόμου.

Τίποτα δεν μπορεί να διαταράξει αυτή την πορεία.

Έτσι και ο Άνθρωπος, υιέ μου. Πρέπει να συγκρατεί ο ένας τον άλλο και

να διαγράψουν την σταθερή τους πορεία.

Αυτό είναι η αγάπη, υιέ μου. Ο Νόμος είναι η αγάπη, υιέ μου. Είναι αγάπη διότι όποιος δεθεί μαζί του, με την κλωστή την αόρατη, δεν χάνει ποτέ τον δρόμο του. Αγαπώ έναν Άνθρωπο, υιέ μου, σημαίνει ότι έχω την δύναμη να τον κρατώ σφικτά, ότι δέχομαι να γίνω συνοδοιπόρος του, να τον στηρίζω, και αδιάκοπα να ψάχνουμε για το φωτεινό μονοπάτι.

Όσα βιβλία κι' αν γράψει, υιέ μου, ο Άνθρωπος και όσο κι' αν σκάψει το ζωντανό κορμί της Μητέρας Γης, όσους νόμους και αν θεσπίσει, άμα δεν στρέψει τα μάτια του να διαβάσει τούτες τις τροχιές των αστεριών, ποτέ δεν θα μπορέσει να ακολουθήσει την σωστή πορεία που τον οδηγεί στο φως.

Τούτη η γη, υιέ μου, με τις ευωδίες της, τούτη η γη, υιέ μου, που μέσα της βλασταίνει το χορτάρι και μεγαλώνουν τα δένδρα, όσο και αν οι Άνθρωποι, υιέ μου, την βασανίζουν, τίποτα, υιέ μου, δεν θα μπορέσει να κόψει την κλωστή που την ενώνει με τον **Ουράνιο Άνακτα**.

Χιλιάδες καρποί, υιέ μου, πάνω σε τούτα τα δένδρα προσμένουν ένα χέρι ανθρώπινο, να τους κόψει και να τραφεί, προτού ο μίσχος τους μαραθεί και πέσουν κάτω. Έχει φροντίσει ο Νόμος, υιέ μου, να είναι το χορτάρι το λίπασμα τούτης της γης. Τίποτα δεν χάνεται, υιέ μου, μονάχα κάθε τι, βρίσκει την θέση που έχει ορισθεί από τον Νόμο και του αρμόζει.

Ο Άνθρωπος, υιέ μου, δεν πρέπει να ξεραίνεται, να ξεραίνεται και να γίνεται λίπασμα όπως το χορτάρι. Ο Άνθρωπος, υιέ μου, έχει καθήκον να είναι καθαρός, να είναι ένας καθαρός και ώριμος καρπός για να μπορεί να ταΐζει όλο το Σύμπαν.

Έχει φροντίσει, υιέ μου, ο Νόμος για το λίπασμα του Σύμπαντος.

Γι' αυτό γεννήθηκε κι' υπάρχει ο Άνθρωπος, υιέ μου.

Νομοθέτησε ο Μέγας Νομοθέτης, υιέ μου, και έδειξε στον Άνθρωπο πως πρέπει να αγωνίζεται για φωτεινά έργα.

Δίδαξε την **Ελευθερία**, υιέ μου, την Ελευθερία που έχουν οι αστέρες στις τροχιές τους.

Δίδαξε την **Νομοτέλεια** και την **Αρμονία** όλων αυτών των αστρικών

κινήσεων.

Δίδαξε την **Δύναμη** της **Συνεργασίας** και της **Συνοχής** αυτών των φωτεινών σφαιρών.

Δίδαξε τον αιώνιο **Πυρρίχιο Χορό** στα Ελικώνια πεδία των Μουσών, μέχρι **Θυσίας**, για την **Ισορροπία** και την **Ενότητα**, για να διατηρείται άσβεστη η **Πύρινη Φάλαγγα τ' ουρανού**.

Όλες αυτές τις Αρετές, υιέ μου, δεν μπορείς να τις πιάσεις απλώνοντας τα χέρια σου για να τις βάλεις στην Νομοθήκη σου. Όλες αυτές τις Αρετές του Σύμπαντος Κόσμου, υιέ μου, ο Μέγας Νομοθέτης Λυκούργος τις απεικόνισε και τις εφάρμοσε στους Πολεμιστές του. Απεικόνισε, υιέ μου, και εφάρμοσε τον Θείο Νόμο σε όποιον ήθελε να γευτεί τον μέλανα ζωμό του Σύμπαντος Κόσμου.

Να γευτεί, υιέ μου, την Αμβροσία και το Νέκταρ των Θεών.

Και είναι, αυτοί οι Νόμοι, υιέ μου, ο μεγαλύτερος πλούτος που μπορεί να έχει ο Άνθρωπος. Έμαθε στον Άνθρωπο, υιέ μου, να αγωνίζεται για αυτά που έχει μέσα του και που δεν πιάνονται αλλά κρατιούνται με κόπο και αγώνα.

Και έπεσε ο Άνθρωπος, υιέ μου, κυλίστηκε στην ζεστή αγκαλιά της ύλης. Ζεστή, υιέ μου, ηδονική, όπως την αγκαλιά μιας πανέμορφης γυναίκας.

Ένα νησί της Κίρκης, υιέ μου, είναι τούτος ο Πλανήτης. Τον πότισε, υιέ μου, με το κρασί του παραλογισμού και όλο τον δηλητηριάζει και τον κοιμίζει. Δεν έχει την δύναμη, υιέ μου, να θυμηθεί από πού ξεκίνησε και προσμένει κάποιον Οδυσσέα να τον βγάλει μέσα από το ζεστό νωχελικό της παλάτι και να τον οδηγήσει πίσω στην Πατρίδα. Όμως, όπου και αν στρέψεις, υιέ μου, το βλέμμα σου θα αντικρίσεις όλα όσα μπορούν να σου ξυπνήσουν τον ζαλισμένο σου νου. Τον ζαλισμένο σου νου από την μέθη της ύλης. Όλο αυτό το στερέωμα, υιέ μου, όλες αυτές οι τροχιές, υιέ μου, περιμένουν το κάθε ανθρώπινο βλέμμα για να του δείξουν τις κατάλευκες κορυφές της Αλήθειας. Ποτέ ο Άνθρωπος δεν είχε αρνηθεί τον Εαυτό του όσο τώρα.

Πρέπει ο Άνθρωπος να επιστρέψει στην Χώρα των Αρετών, για να μην έχει ανάγκη από κάστρα και τείχη να κλείνεται.

Όλοι οι Άνθρωποι πρέπει να γίνουν Πολίτες της Σπάρτης, να κατακτήσουν και να στεφανωθούν πάλι με Φωτεινά Στεφάνια.

Η Σπάρτη, υιέ μου, πρέπει να ξαναγεννηθεί, όπως τότε, να απλωθεί σε όλο τον Πλανήτη. Τότε ο Άνθρωπος θα γυρίσει στον στίβο της Ειρήνης και το έπαθλο του θα είναι το Φως το Αληθινό.

Γ.Σ.

